

[Thisted Knudsen.]

man har en maksimumshastighed på 80 km, er de 95 pct. af landets automobilister og motorkørende tilfredse, thi de, der her i landet kører under ansvar, kører ikke stærkere, men vi har nogle få procent, som skyder alle hensyn til side; derfor vil disse måske være utilfredse, men ikke andre. En maksimumshastighed vil være lettere at praktisere, når man skal holde justits på vore landeveje, og det skal man. Hvis man kommer til det resultat, at man skal have fri hastighed, vil man få mange retssager, og hvad vil resultatet blive? Når politiet siger, at en automobilist har kørt uforsvarligt, fordi han har kørt for stærkt efter politiets mening, så vil automobilisten straks sige: jeg kan godt køre 90 eller 100 km her, det er der ikke noget i vejen for. Det vil sige, at sagen skal for retten, og at man skal afhøre færdselsbetjenten, og det vil igen i nogle tilfælde betyde, at dommeren må ud at se på den pågældende vejstrækning for at se, om det er forsvarligt, at den hastighed er anvendt, og jeg tror, at det, hvis dette princip gennemføres, en dag ender med, at en højesteretsdom vil sige, at alt, hvad der ligger ud over en vis maksimalhastighed, er uforsvarligt. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at hvis man vil stabilisere vejfarten, hvis man vil tage hensyn til andre vejfarende, bør man ikke i dag, hvor forudsætningerne ikke er tilstede, gennemføre den frie hastighed, men gennemføre en forøgelse af maksimumshastigheden.

Forsåvidt angår stopreglen ved indkørsel til hovedvej, der findes i forslaget § 1, har jeg den opfattelse, at hvis rigsdagen gennemfører den bestemmelse, vil det i praksis sige, at man legaliserer den nuværende meget utilfredsstillende ordning. Man kan sige, hvad man vil, men jeg mener ikke, at forholdene vil blive stort anderledes. Alle automobilister, i hvert fald de, der færdes meget på vejene, ved, at vi næsten daglig kommer ud for, at der køres uforsvarligt ud på hovedvejene. Vi får som regel flere chok, når vi kører fra Ringsted til København. Bilisterne kommer ganske vist listende ud, men man ved ikke, om de har set en, og man er derfor nødt til at foretage visse sikkerhedsforanstaltninger. Det absolutte krav om stop ved hovedvej er noget, motorfolkene er enige om, og der er ingen, der kan bestride, at det vil betyde en forøgelse af sikkerheden

tifold, hvis man her i landet kan lære samtlige bilister absolut at stoppe ved hovedvej. Der er ingen tvivl om, at sikkerheden derved bliver større, og når bilisterne, der dog skal have ubehageligheden derved, selv siger: herom er vi enige — lad os så få dette absolutte stop ved hovedvej. Vi har efter min opfattelse været lidt letsindige ved at fastsætte disse hovedveje, for der er stukket hovedveje ud, som faktisk slet ikke er egnet hertil, og som i mange henseender er meget farlige.

Det absolutte stop er en enkel og klar regel, den vil ikke give anledning til nogen tvivl ved domstolene. Der vil ikke være nogen diskussion. Enhver, der ikke har holdt ved kørsel ind til hovedvej og er skyld i en ulykke, har det hele og ubetingede ansvar; der vil ingen som helst undskyldning være for ham. Jeg synes, at denne enkle og klare regel, støttet af motororganisationerne, i hvert fald i praksis skaber en større sikkerhed. Dette krav bør vi ikke fra rigsdagens side i dag afvise, men vi bør overveje spørgsmålet meget indgående i udvalget for at se at opnå enighed om at gennemføre dette absolutte stop.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at henstille, at de tanker, jeg her har fremført, bliver gjort til genstand for overvejelse i det udvalg, der bliver nedsat.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for de bemærkninger, der er fremsat i dag om det foreliggende lovfor-slag.

Jeg er glad over, at det er blevet påskønnet, at jeg har fremdraget disse to problemer, uanset at det samlede færdselsudvalg ikke er blevet færdigt med bearbejdelsen af alle problemerne. Som det er fremgået af flere af talerne, kan man ikke forvente, at der skal opnås enighed om disse spørgsmål, men må forvente, at der vil gøre sig forskellige anskuelser gældende indenfor de forskellige partier. Ligesom det ærede medlem hr. Steen mener jeg imidlertid, at det er meget vigtigt, at vi får denne sag frem til drøftelse, og at vi samles om en rimelig ordning af de to problemer.

Vedrørende de bemærkninger, de ærede talere har fremført, skal jeg i og for sig ikke fremkomme med mange betragtninger, idet jeg går ud fra, at sagen skal behandles i et udvalg, hvor jeg vil være parat til at fore-